

VĚTRNÍK

Ročník LVII.

Pátek 9. října 2026

Mimořádná příloha

Nositelé Zlatého Tyla 2025

Vážení divadelní přátelé, po loňské pozitivní zkušenosti přicházíme opět letos se zvláštním vydáním Větrníku, v němž vám chceme představit aktuální držitele odznaku Zlatý Tyl 2025. Loni jsme k tomuto způsobu sáhli, protože se nám nedostávalo důstojných prostor k prezentaci jednotlivých medailonů. Zvolená forma se však ukázala býti šťastnou, a tak jsme letos už nedumali nad jiným způsobem a rozhodli se zopakovat ten loňský. Proto nyní držíte další číslo se Zlatými Tyly, které si můžete uložit do svých knihoven.

Přejeme příjemné čtení.

Petr Štěpán

DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Petr Štěpán je člověk s neuvěřitelným historickým a vůbec kulturním rozhledem. K tomu navíc zřejmě podědil po své babičce herecké vlohy. Rodák z Turnova se přestěhoval do Lomnice v roce 1960. Členem DS J. K. Tyl Lomnice nad Popelkou se stal v roce 1965, kdy ho ke členství přemluvil nestor lomnického divadelnictví, pan Josef Škoda.

První rolí byl „štěk“ ve Stroupežnického Našich furiantech. Následně, jako elév, byl i u rozhybání spolkového dění a „náboru“ mladých divadelníků, když se podílel na nastudování hry Pavla Dostála Výtečníci (1969). První větší rolí byl mladý vodník v Jiráskově Lucerně.

Už v roce 1969 se stal členem výboru spolku. Během svého spolkového života se vždy zaměřoval na své záliby, a tak není divu, že se z něho postupně vykrystalizoval archivář spolku, který bedlivě dbá na to, aby nic, co by mohlo mít historickou hodnotu, nebylo ztraceno.

Během svého působení na prknech lomnického Tylova divadla ztvárnil na 29 rolí. Šlo o hry pro dospělé, ale i dětského diváka. Doposud odehrál přes 233 představení. Na svém kontě má ale i tři spolurežie – Dostálovy Výtečníky s Ladislavem Sezimou, Shakespearovy Veselé paničky Windsorské s Jaroslavem Krčkem a Strakonického dudáka od J. K. Tyla s Krčkem a Petrem Sádkem.

Od roku 1993 byl nejprve místopředsdou spolku, kdy se podílel na registraci organizace dle nových zákonů. Od roku 1994 byl na dlouhých devět let opakovaně zvolen předsdou spolku. Poprvé se tak stalo v 1994, kdy spolek z nutnosti převzal do výpůjčky budovu Tylova divadla. Šlo vlastně o záchranu kultury v Lomnici nad Popelkou před komercializací, kterou prosazovalo tehdejší vedení města. Spolek pod jeho vedením pořádal v budově divadla veškeré kulturní aktivity města. Vzhledem k tomu, že se finančně dost často jednalo o prodělky, bylo nutné být v trvalém kontaktu s městským úřadem a žádat o peníze. Spolek tak de facto suploval městskou kulturní instituci.

Pan Štěpán byl vytrvalým kritikem tohoto stavu a snažil se ze všech sil přesvědčit vedení města, že spolek nemůže budovu divadla utáhnout sám a že je potřeba systémové řešení. I na základě tohoto tlaku došlo v roce 1998

k uzavření smlouvy s městem o výpůjčce divadla. Její další trvání již nebylo finančně ani lidsky možné. Na základě toho město schválilo vytvoření nové pracovní pozice, do níž byl ustaven právě Petr Štěpán (tehdy na poloviční úvazek), který tak stál u zrodu nové městské organizace, jež se měla zabývat kulturou v Lomnici. V roce 2002 bylo jeho snažení završeno úspěchem a město nakonec zřídilo Kulturní a informační středisko jako svoji příspěvkovou organizaci. Bohužel se však jeho prvním ředitelem stal už někdo jiný.

V roce 1995 stál u zrodu festivalu Lomnické kulturní léto a u zrodu Nadace J. K. Tyla, která byla spolu s tím spolkem spolupořadatelem festivalu. Byl i u zániku nadace v roce 1999, kdy došlo ke změně zákona a tento způsob financování festivalu tak již nebyl vhodný. Jediným pořadatelem se stal spolek, který festival pořádá dosud. V roce 2026 půjde již o 32. ročník.

V roce 1998, spolu s Ladislavem Novákem, stál u zrodu novodobé tradice pořádání divadelních přehlídek amatérských souborů v Lomnici nad Popelkou. Přehlídka, jejímž jediným pořadatelem je stále divadelní spolek, měla letos již 28. ročník. Činnost Petra Štěpána pro divadlo a kulturu ve městě zvláště po roce 1989 je nedoceněná.

Významné role: Uhrík, holič (Než kohout zazpívá – I. Bukovčan), Balboa, dědeček (Stromy umírají vstoj – A. Casona), Vocilka (Strakonický dudák – J. K. Tyl), Generál Mackenzie (A pak už tam nezbyl ani jeden – A. Christie), Taneční mistr (Narozen 28. října – D. Hrbek, P. Svojka, J. Janků), Doktor (Lhář – C. Goldoni).

Dosavadní ocenění: Cena za herecký výkon, 2016 – A. Casona, Stromy umírají v, za roli Balboa; 2018 – A. Christie, A pak už tam nezbyl ani jeden, za roli generála Mackenzieho. Čestné uznání za herecký výkon, 2018 – D. Hrbek, P. Svojka, J. Janků, Narozen 28. října, za roli tanečního mistra; Zlatý odznak Jizerské oblasti SČDO.

Dagmar Navrátilová

DS Dámská šatna, Sokol Kroměříž

Nominace: Česká obec sokolská

Dagmar Navrátilová, vynikající herečka sokolského souboru Dámská šatna v Kroměříži, se narodila 25.1968 v obci Šumice v okrese Uherské Hradiště ve Zlínském kraji. Lásku k divadlu v ní probudila maminka. Často s ní navštěvovala divadelní představení (čínohry, operety, opery).

První setkání s prkny, která znamenají svět, nastalo na Střední pedagogické škole v Kroměříži. Zde se seznámila se zapálenou, inspirativní profesorkou Věrou Hejhalovou. V té době – v roce 1982 – účinkovala v něm a posléze i divadelním souboru především pro malé diváky. Hrála vádkách Loupežnické koření, Sněhurka a sedm trpaslíků a v mnoha dalších loutkových a maňáskových představeních.

Krátce poté Věra Hejhalová přivedla Dagmar Navrátilovou do divadelního souboru v Kroměříži, kde se setkala s významnými hereckými osobnostmi a získávala další jevištní a představitelské zkušenosti. Do své první velké role zde byla Dagmar Navrátilová obsazena ve hře Vajíčko. Na nezávislé scéně v Kroměříži v roce 2005 sama režijně nastudovala dětské představení Z pohádky do pohádky.

Slibně se rozvíjející kariéru v souboru přerušila svatba a následně mateřská dovolená. V té době se pod vedením Ludmily Čápkové a Věry Hejhalové zapojila Dagmar Navrátilová do příprav pásem poezie, k níž měla vřelý vztah již od dětství. Podílela se tak například na Večeru francouzské poezie, Tak dejchej, na Slovních hrátkách se zvířátky, Pásmu o Karlu IV., Kramářských písních a dalších. Po několik let byla proto členkou kroměřížského Klubu přátel poezie.

Od roku 2001 začala působit v Sokole, kde ji opět oslovila Věra Hejhalová, která zde vedla loutkový soubor. Pod jejím vedením se Dagmar Navrátilová podílela na nastudování drobných loutkových i maňáskových her pro děti (Maková panenka, Kašpárek v pekle, Sněhová královna a další). Větší pohádkou pro děti byla Šíleně prolhaná princezna, kterou se souborem nastudoval režisér Dušan Pšenko.

Dagmar Navrátilová spolupracovala také s Nezávislou scénou DK Kroměříž, kde se nezapomínalo hrát pro dospělé diváky. V roce 2002 hrála ve hře Svatba sňatkového podvodníka, v roce 2003 Monsieur Amédée, 2004 Jen žádnou paniku aneb Jak vyloupit banku, 2008 Habaďůra, 2009 S Tvoji dcerou ne! a v téže roce Strach má velké oči, 2011 Báječná Anna. V roce 2012 následovala komedie 1+1=3, po ní Dámská šatna (2014–2016), Vzpoura nevěst (2017–2019), Taneční hodina (2020–2021), Vše o ženách (2023–2024). V posledně jmenovaných čtyřech hrách vystoupila také v rámci Národních přehlídek sokolských divadel vázních Toušení, odkud byla sým představením hry Vše o ženách delegována k hostování v pražské Ypsilonce v rámci XVIII. Vsesokolského sletu 2024.

Dagmar Navrátilová pracuje jako vychovatelka ve školní družině a současně jako vedoucí divadelního souboru KUK v ZŠ S-MYSL v Kroměříži. Zároveň se věnuje hanáckému folkloru ve vedení dětského folklorního souboru Bezměrováček. Dětskému divadlu se věnuje jako vedoucí a současně i režisérka téměř od své první role po 30 let.

Jiří Kašpar

DS J. K. Tyl Meziměstí

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Píše se rok cca 1961, kdy byl mladík, který se právě vrátil z vojny a založil v Meziměstí rodinu, náborován (možná donucen, v té době se to těžko rozlišovalo) do kulturní komise ve Strojtexu a z něj byl delegován do výboru JKP (Jednotný klub pracujících). Tento klub sdružoval různé spolky, hudebníky, šachisty apod. Aím z nich byl i někdejší divadelní soubor. Jiří Kašpar tehdy neměl ani tušení, co je to divadlo, a nikdy by ho ani nenapadlo, že s ním sroste na celý život a k tomu pomyslnému srůstu stáhne i celou svoji rodinu.

Zpočátku byl jen jeden z mnoha, kteří se podíleli na chodu souboru. Nejvíce ho bavilo motat se okolo kulís a rekvizit. Koukal se pod ruce starším mazákům a postupně přebíral jejich roli. Sám říkal, že nechtěl být kulísák, ale po odchodu těch starších to neměl kdo dělat, a tak u toho zůstal. A ukázalo se, že to bylo jen dobře. Z nezkušeného eléva se stal postupně jevištním mistrem, který si dokázal poradit s jakoukoliv scénou. Ať se jednalo o drama, komedii či krásně malované kulisy do pohádky. Jak šel čas, soubor zjistil, že umí malovat nejen kulisy, ale i lidi. A tak se ke kulísákovi přidala i funkce maskéra, který šminkami dokázal udělat ošklivého čerta i z okatého blondáčka.

Uběhlo pár let a Jiří natáhl do divadla i manželku Vlastu. Z té se stala herečka a pak zastávala důležitý post nápořádky. A jak už to u komediantů chodí, na prknech se nakonec ocitly i jeho tři děti. Z dcery Ireny se stala úspěšná režisérka a nejmladší Honza se stal principálem souboru.

A jak roky ubíhaly, stávala se z Jiřího Kašpara, coby původní pomocné síly, jedna z nejdůležitějších osob souboru. Kromě režie a herectví měl snad všechny funkce. Uklízeč, malíř, scénograf, kulísák, maskér, organizátor, grafik, archivář, až skončil na vrcholu jako manažer celého souboru.

Byl vždy tou osobou vzadu. Jeho jméno se nikdy neobjevovalo na plakátech, nepatřil mu nikdy přímý potlesk diváků. Byl však velmi důležitou osobou, která soubor držela, organizovala, byla jeho mluvčím. Uběhlo dlouhých 30 let, co žil společně s J. K. Tylem. Z eléva se stal pamětník. A když se v roce 1991 původní soubor rozpadl, dal se do vzpomínání a vytvořil za pomoci několika starých divadelníků celý archiv spolku. Roztřídil fotky, sepsal představení, srovnal plakáty a tím vytvořil pro budoucnost našeho divadla velmi neocenitelnou věc.

Poté přišly roky, kdy se v Meziměstí divadlo nehrálo a táta byl „bez práce“. Radostně tedy uvítal nadšení své dcery Ireny, když sádkou založila dětské divadlo, kde si zahráli i jeho vnuci. A když v roce 2002 měl svoji premiéru i obnovený soubor dospěláků, byl opět ve svém živlu. Zase měl doma stoly pomalované návrhy scén, programů, plakátů, opět měl v ruce kladívko a mohl být v divadle celé večery.

Nadšeně se souborem jezdil stavět scény na štacích a přehlídkách, kde se mohl po letech vidět se svými známými a kamarády. Ovšem síly ubývaly, kamarádi navěky odcházeli a divadlo přebírala nová generace. Stal se důležitým propojovacím můstkem mezi mladou a starou gardou. Jeho zkušenosti a nadšení pro divadlo bylo dlouhá léta vzorem. Klidně dám ruku do ohně, když řeknu, že nebýt Jiřího Kašpara, tak by Irena Kozáková nebyla režisérkou, já bych nebyl principálem a v Meziměstí by nebyl žádný divadelní soubor. Vždycky říkal: „Já vám to vymyslím, namaluju a přitluču, ale na jeviště mě nikdy nedostanete.“

A to mu vydrželo celý divadelní život, který trval cca 60 let.

Jan Kašpar, principál DS J. K. Tyl Meziměstí

Jan Mareš

DS Ochotníci Ostrov

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Jan Mareš, dlouholetý principál divadelního spolku Ochotníci Ostrov, se narodil v Plzni, od dětství účinkoval s rodiči v Plzeňském souboru ochotníků a krátkou dobu se pohyboval také v tamním divadle J. K. Tyla jako externí člen baletního souboru.

V roce 1962 se přestěhoval do Ostrova. Od roku 1965 začal hrát v ochotnickém divadelním spolku, jehož činnost byla v 1969 z politických důvodů ukončena. Po listopadu 1989 se Jan Mareš zasloužil jako autor, scénograf, herec a režisér oí ostrovské divadelní tradice.

Divadelně činný je dosud, v roce 2009 získal za svou dlouholetou divadelní činnost ocenění Kolombína, v roce 2018, kdy oslavil životní jubileum, pak Zlatého Harlekýna. V roce 2010 mu starosta města Ostrova udělil ocenění Občan města.

Morální ocenění Zlatý odznak J. K. Tyla bylo navrženo za celoživotní zásluhy o rozvoj ochotnického hnutí.

Zuzana Průchová

DS Vicena Ústí nad Orlicí

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Vynikající talentovaná herečka orlickoústeckého souboru Vicena, kterou amatérské divadlo přitahovalo od útlého věku. Co také jiného ve rodině – tatínek Svatopluk Čajánek byl skvělý herec a režisér i maminka byla výborná herečka. Ostatně rodinná sága sahá až k tradici rodu Kocianů, houslový virtuóz Jaroslav a sochař Quido patří také k jejím předkům.

Ale nejen divadlo Zuzanu přitahovalo. Řadu let byla členkou folklorního souboru Javorina, patřila i mezi „hvězdy“ módních přehlídek n. p. Perla, krásně recitovala, např. se Swing kvartetem Františka Uhlíře v roce 1969 nastudovala Seifertovo Odlévání zvonů, které se málem dostalo na Wolkrův Prostějov...

Od útlého věku samozřejmě pokoušela ústeckého Roškotova divadla. Hned po obnovení činnosti spolku Vicena v roce 1973 si zahrála v pohádce Sůl nad zlato, na jevišti stála i jako Rusalka ve vicenovské „adaptaci“ slavné opery, při níž se rodila nová doba ústeckého ochotnického divadelnictví.

A pak už to šlo strhujícím tempem, jedna role za druhou, Dáblíce v Božské komedii, Únos v Neapoli, který podle pamětníků byl jejím hereckým koncertem, Čapkovy drama R. U. R. či Podskalského Žena v trysku století. Nikdy ji neminula cena za herecký výkon na některé z přehlídek – dodnes mezi její skvělé, uvěřitelné a dojemné role patří jedna z Marií ve Vévodkyni valdštejnských vojsk z roku 1985 – zahrála si ji více než sedmdesátkrát po Čechách i na Slovensku, vě i v cizině, v Belgii a Litvě, vysílala se i v České televizi.

Zuzka hrála v desítkách představení ústeckého souboru (celkem jich bylo 47), byla mj. skvělá jako Emilia Marty ve Věci Makropulos, v Právu na hřích, v Hrdém Budžesovi, Našich furiantech, také v „seniorských“ inscenacích Nejstar-

ší řemeslo či Se starci na chmelu, sama spolurežirovala Churchillova Natěrače. Jak se píše v Almanachu divadelního spolku Vicena, je nejúspěšnější herečkou v celé jeho historii, na svém kontě má více než 520 odehraných představení, ostatně Ústí nad Orlicí ji už v roce 2011 ozdobilo Cenou města za dlouholetou práci pro ochotnické divadlo.

Emílie Zámečníková

DS Háček Horní Černůtky

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

Od mládí ji přitahoval umělecký přednes, v Hradci Králové založila Divadlo do kapsy a od 80. let působila jako učitelka literárně–dramatického oboru ZUŠ Na Střezině, u jehož zrodu stála spolu s jeho principálem Josefem Tejklem. V 90. letech se vypracovala v jednu z nejvýraznějších osobností dětského divadla a šlechtického přednesu. Koncem těchto let působila také v královéhradeckém Impulsu, kde mj. vybudovala přehlídku činoherního divadla v Červeném Kostelci a mladého divadla v Úpici. Jako metodička pro divadlo spolupracovala i s Mirkou Císařovou, s níž uskutečnila řadu divadelnických tvořivých setkání a workshopů a řadu aktivit i v oboru malých divadelních forem.

V letech 2000–2003 byla členkou odborné rady ARTAMA pro mladé amatérské divadlo. Na pražské DAMU vystudovala obor dramatická výchova (je autorkou publikace Cesta k přednesu aneb Průvodce pro pedagogy a mladé recitátory, NIPOS, Praha 2009) a stala se i externí pedagožkou Katedry výchovné dramatiky DAMU. Je odbornicí na přednes – působí dodnes jako lektorka seminářů o přednesu a práci s. Několik let byla pedagožkou Konzervatoře

Pardubice, kde se jako režisérka podílela na řadě studentských operních inscenací (např. mimořádně úspěšné Dido a).

Byla i vedoucí řady dětských a mladých divadelních souborů – za více než třicetileté působení v literárně–dramatickém oboru ZUŠ Střezina v Králové nastudovala desítky inscenací, náměty i styly velmi různorodých a pestrých, vždy se pohybovala na hranici mezi přednesem a divadlem. Svou prací ostatně obhájila existenci světa poezie a divadla – literární text umí vypovědět divadelním jazykem.

Se svými mnoha soubory a jejich inscenacemi se zúčastnila většiny celostátních přehlídek, Wolkrova Prostějova, Šrámkova Písku či Jiráskova Hronova. Připomeňme z mnoha desítek úspěšných titulů např. jen Něco z Maryši pro jednu herečku ač Napadlo něco sněhu (1994) nebo inscenaci Milá sedmi loupežníků Viktora Dyky, která se stala laureátem Wolkrova Prostějova v roce 1997. Rovněž se (i jako herečka) podílela na vzniku Levinského souboru Nejhodnější medvídku, stála také u zrodu královéhradeckého festivalu Divadelní šance, který byl jednou z inspirací pro pozdější Open Air Program Divadelních regionů.

V současné době se věnuje lektorské činnosti, především v oboru přednesu a scénického čtení, vede množství seminářů a dílen, působí jako členka porot divadelních a recitačních přehlídek, pořádá a vede workshopy, mimo jiné i pro řadu knihoven.

Od roku 1997 žije s manželem, hudebníkem

Josefem Zámečnickem, v malé obci Horní Černůtky. Spolu zde založili „sousedský“ divadelní soubor Háček, v němž působí třetina z padesáti místních občanů.

V roce 2017 Ema Zámečnicková obdržela Cenu Ministerstva kultury za celoživotní přínos vuměleckého přednesu, neprofesionálního divadla a dramatické výchovy dětí a mládeže.

Jana Kolářová

DK Jirásek Česká Lípa

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Jana Kolářová, dříve Važanová, roz. Kalvachová, je přední herečkou Divadelního klubu Jirásek Česká Lípa, od roku 1994 do dubna 2012 předsedkyní souboru, též řadu let organizátorkou českolipského Divadelního podzimu.

Lásku k divadlu podělila po svém otci Jiřím Kalvachovi, dlouholetém herci a režisérovi souboru Jirásek. Už jako malá hrála s kamarády divadlo na zahradě, režírovala a organizovala. Roku 1968 ji pozvala Marie Jiříčková, režisérka obnoveného souboru Jirásek, ke spolupráci. První rolí byla Panna Lenka v Jiráskově Filozofské historii – a Jana byla pro divadlo získána definitivně... Brzy po svém nástupu do souboru se Jana začala věnovat i práci organizační.

Po maturitě na Střední ekonomické škole v České Lípě pracovala jako metodička pro amatérské divadlo na tehdejším okresním kulturním středisku. Vdala se a po druhé mateřské dovolené v1979 odešla pracovat jako dramaturg do Jiráskova divadla, kde působila do roku 2004, z toho 11 let se svým druhým manželem, Miroslavem Kolářem (absolventem herectví na DAMU), který zde v té době působil jako ředitel. Od roku 2005 je herečkou na „volné noze“, hraje především s manželem, hlavně divadlo určené dětskému publiku.

V Divadelním klubu Jirásek (DKJ) působí nadále jako herečka a archivárka, organizuje oblastní kolo soutěže O pohárek SČDO aásek SČDO. V1968–2007 odehrála v DKJ 28 rolí a získala několik ocenění za herecký výkon.

Herecky ji začala formovat práce s režisérkou Věrou Zavřelovou, která jí svěřila v1978 roli Reginy v Ibsenových Strašidlech, z dalších rolí je pro J. K. nezapomenutelná Ema Bovaryová v koláži Lásky a smrti Emy B. (1982), režie Miroslav Kučaba; Anna Rybová v Noci pastýřů (1984), režie M. Jiříčková; Svatava ze Smočkova Podivného odpoledne dr. Zvonka Burkeho (1993), režie M.Kolář j.h.; Raněvská v Čechovově Višňovém sadu (2003), režie Václav Klapka.

Na Jiráskově Hronovu hrála pětkrát:

1982 Královna Gertruda v úpravě Hamleta: Sen královny Hamleta, režie Josef Vinař a,

1985 tři „pohárkové“ výstupy z Manon, Tři sestry a Mandarinkového pokoje, režie M.Kučaba,

1987 Nora v Klapkově hře Henryk, režie V. Klapka,

1989 Helga v Mistrovi a Markétce (Bulgakov – Klapka), režie V. Klapka,

1994 Čarodějnice a Lady Macduff v Play Macbeth, režie V. Klapka.

Zahrála si i na významných mezinárodních festivalech v Japonsku a Jižní Koreji, ty zůstanou navždycky pro Janu nádhernou zkušeností, za kterou je vděčná.

Recitovala v osmi recitačních pásmech, zkusila režii pohádky (O pihovaté princezně – ocenění), pásma o. Jiráskovi, pásma veršů italské renesanční lyriky a pásma veršů P. Lébla. V soutěži O pohárek SČDO hrála (především s M. Kučabou) celkem 11x, s řadou ocenění na krajských i národních kolech soutěže. Z„pohárkových“ rolí milovala nejvíc zparodovanou Manon a Nastasju Filipovnu v Idiotovi.

Marcela Hlávková

Divadelní studio D3 Karlovy Vary

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Amatérskému divadlu se věnuje od roku 1971, kdy se stala členkou karlovarského Divadelního studia D3. Divadlo ji chytlo ihned a naplno. Seznam rolí, které zde sehrála, je rozsáhlý. Mezi první patří postava Marjutky v tehdy hodně hrané Baladě o poručíkovi a Marjutce. Potom následovala prakticky jedna role za druhou, např. v inscenacích Tvrdohlavá žena, Loď jménem Naděje, Zpěvy staré Francie, Smrt obchází Dianu, Pekelný mariáš, O Honzovi a víle Verunce, nechybělo ani Ze života hmyzu bratří Čapků či titul dua V+W Kat a blázen.

V červnu 2003 se manželé Marcela a Jiří Hlávkovi stěhují do Libice nad Cidlinou. Divadelní spolek Vojan získává výbornou herečku. To se ukázalo už v roce 2000, kdy Marcela doslova „naskočila“ do komedie Dva muži v šachu. Byla to i její zásluha, že DS Vojan uvedl tuto komedii v roce 2000 v Jiráskově divadle vě.

K významnějším rolím v libickém Vojanu patří například Giulietta v již zmiňovaných Dvou mužích v šachu, dále Paní Barnierová v Oskarovi, Hofmistryně v Pasáčkovi vepřů, Týna vádce Měla babka čtyři jabka, Dominique Perthuis

v Prázdninách snů, Hostinská v Neohroženém Mikešovi, Markéta šedesátiletá ve hře Ale já jsem Doktor Johann Faust, Evka ve hře Mistr Jan aneb Naše kaše a její zatím poslední role Kirsti Lindholmová v komedii Popel a pálenka.

Mnohokrát byla za své herectví oceněna čestným uznáním nebo cenou. Naposledy tomu tak bylo za roli Kirsti Lindholmové v Popel a pálenka. I v této roli se představila divákům 92. ročníku Jiráskova Hronova.

Marcela Hlávková je nejen herečkou, ale zapojuje se i do dalších činností spojených s přípravou a realizací divadelních představení jak souboru Vojan, tak souborů hostujících, zejména při přehlídce Libický divadelní podzim. Je členkou SČDO. Za její činnost vém divadle jí bylo v roce 2019 uděleno ocenění Zlatý Harlekýn. Odehrála více než 800 představení v 53 různých rolích.

Větrník, zpravodaj 57. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Anežka Buriánková, technické zpracování Josef Hejral a Ondra Vaverka, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová.

Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 80 ks

zdarma